

1

מטה המוסד. ישראל.

“תהיה אצלי בעוד שלוש דקות.”

את המשפט שמעו שלושה אנשים שונים תוך דקה אחת, קצרה. אחד-אחד הם עזבו את עיסוקיהם וקמו ממקומותיהם במהירות. אם הבוס קורא להם – הם יהיו אצלו בזמן, ולא משנה מה העסיק אותם עד לרגע קבלת ההודעה.

כעבור שלוש דקות בדיוק, היו השלושה במקום ההתאספות. החדר הקטן היה מואר באור לבן, בוהק, שמילא את מקומם של החלונות המוגפים. מולם עמד אדם בעל חזות יציבה, שיערו מכסיף.

הוא השליך על השולחן הרחב תיקיית קרטון עבה, והחווה בראשו לעבר השמאלי שבחבורה, הבכיר ביותר שבהם.

“אתה תהיה ראש הצוות”, הוא הורה. “כל הפרטים בפנים”.

רותם לא אכזב, כהרגלו. “לקרוא את זה כאן?”

“כן. ואם יש שאלות, תשאל עכשיו. אחר כך אני לא רוצה לשמוע מילה עד לסיום הפעולה”, הוא היה נחרץ. בתור הדמות הבכירה ביותר, היה חובה עליו להעביר את העניין לידי טיפול וסגירה. התיק הזה גרם לו לכאבי ראש מיותרים.

רותם השפיל את עיניו לעבר התיקייה ופתח אותה. הוא הרים את עיניו בחזרה כעבור רגע וסגר את התיקייה, משאיר את אצבעו בפנים. "מה איתם?" הוא התעניין, מחווה על שני הסוכנים הנוספים. אם הוא רואה את התדריך בתיקייה פיזית, יחד עם הסוכנים ולא לבד, כנראה יש פה משהו גדול מתמיד.

"יכולים לראות. אין מידור ביניכם". רק הוא ידע עד כמה העניין קריטי. "אין פה תוכנית פעולה", רותם ציין כעבור כמה רגעים של עיון דומם ומרוכז. "רק מידע".

"אתה קובע אותה, ומביא לי לאישור. תתייעץ עם האנליסטים שנביא לך". הוא חך בדעתו לרגע. "תתפרע עם הרעיונות שלך".

גבול לבנון-ישראל.

04:00 לפנות בוקר, יום ראשון.

צרור יריות הפר את השקט באחת, והבזקיהם של הקליעים השורקים האירו בחושך הסמיד.

"חבר'ה, שימו לב! תחזירו אש!" צעק ראש המוצב. "בספירה לאחור, תסתערו!" "המפקד, הם לא רחוקים. אני רואה אותם", איתמר התרכז במשקפתו. "הם מנסים לפרוץ לכאן! הם כבר קרובים מאוד". העיניים שלו בחנו אותם במהירות, קולטות כל פרט. "הכוח המקביל יורה בהם. הם מנסים להדוף אותם אחורה". "גם אנחנו יורים!" חברו לצוות גנת. "אבל הם רבים מדי! איך הם הצליחו להתקרב ככה?"

"תרתקו אותם באש!" המפקד ראה כבר את ראשוני הפורעים מתקרבים לעמדה שלהם; לא הייתה לו שהות להקשיב למשפטים שרצו באוזנו.

"הם מחזירים אש!" אחד הלוחמים צעק, מנסה להגביה את קולו מעל למטח היריות הכבד. "הם לא עוצרים! הם מתקדמים לכיווננו!" "חן!"

"כן? מה?" קולו של איתמר חן נבלע ברעש.

"אני צריך שתדרדו", הוא סימן לפקודו לקחת איתו שלושה חיילים נוספים. "תעצרו אותם מלמטה".

איתמר הנהן.

"יש לכם שלוש קצרות. הן ייתנו לנו מרחב נשימה לקרוא לצוות נוסף, להוסיף לנו כוח אדם".

"אין בעיות", הארבעה אישרו, כבר חגורים באפוד ובנשק.

"אתם יכולים להיפגע. למות. להיחטף", הוא הזכיר להם את הידוע והמוכן. התשוקה שלהם לפעולה הדאיגה אותו, יחד עם היותה יתרון עצום. הוא רק היה חייב לוודא שהם לא ינהגו בפזיזות, כזו שעלולה להביא לתוצאות הרסניות.

"אני יודע, המפקד. אל תדאג", איתמר ענה, מביט בשעונו. "עשר שניות ואנחנו בחוץ".

"בהצלחה", הוא שלח אליהם מבט חטוף.

סבר פניו של איתמר היה אדיש כשהם ירדו במהירות מהעמדה, קפצו לג'פים הצבאיים ופרצו בנסיעה מואצת לכיוון הפורעים.

"עצרו!" איתמר שחרר צרור יריות מעל ראשי המתפרעים, מזגג בשביל הלא-סלול. "תחזרו אחורה!" הוא הבחין בגדוד נוסף שנאבק גם הוא עם הפורעים הלהוטים. הוא לא היה צריך לסמן לחבריו להתחיל לירות; הם כבר עשו זאת במרץ.

"מסתדרים?" אחד החיילים צעק לכיוונו.

"לא. יש לנו מחסור בכוח אדם. אנחנו צריכים תגבורת", תשובתו של איתמר הייתה קטועה. חבריו פעלו היטב, אך החרישו את אוזניהם של הלוחמים הנוספים. "תמשיך לירות. תרתק אותם. אסור להם להתחבר עם הקבוצה הלבנונית שבגבול!" החייל התריע.

"אני לא מאמין!" רק כעת הבין איתמר את עומק הבעיה שבה הם היו שקועים. "הפעולה הזו מתוזמנת!" הוא ירה בדיוקנות, צד במבטו את קבוצת הפלסטינים ואת קבוצת הלבנונים.

הם מתאחדים!

"מה עושים!?"

"תהדפו אותם. תהדפו. אש! קדימה! לירות במטרה להרוג! מהר! מהר!" הקולות היו מחרישי אוזניים, אך היריות מכל הכיוונים והצעקות הרמות לא הפריעו לחיילים בפעולתם. עור התוף שלהם היה מאומן היטב ברעש שכזה.

איתמר הסתער קדימה, ראשון, יורה בצרורות. "הם מאגפים אותנו!" הוא צרח לקשר. "אני פצוע!"

"קראנו לתגבורת", קולו של מפקדו עלה לקשר, חפוז. "שתי קצרות והם פה". זה מדי הרבה זמן! איתמר עצם את עיניו לרגע. רק שהוא ישרוד את שתי הקצרות האלו...

משאית סמיטריילר שחורה, טעונה במכולה, שועטת על הכביש, כאילו לא מבחינה במכונית הפרטית הנוסעת בשלווה לפניה.

התמונות ריצדו מול עיניו של הבחור, מגלות לו את התוצאה הצפויה שלא איחרה לבוא. הוא בחן בעיניים מצומצמות את השניות הקריטיות של הסרטון הקצר.

המשאית נכנסת במהירות גבוהה ברכב הפרטי, מעלימה אותו תחת גלגליה. לכוחות ההצלה שהוזעקו למקום נותר רק לקבוע מוות ולחפש את נהג המשאית שכמו התאדה מהמקום.

הוא הרים את הנייד שלו בפנים חתומות. "שלושה פעילים שלנו מתו בתאונה". "תאונה?" הקול שמעבר לקו התפלא.

"תאונה יזומה, לדעתי", דון הריץ שוב את הצילומים מול עיניו. "שלחתי לכם את הסרטון".

"אני רואה עכשיו". עשרים שניות של שקט השתררו על הקו.

"המשאית לא ניזוקה", דון ציין. הוא לגם מכוס הקפה שאחז בידו, מעווה את פניו.

"ברור. גם לא מי שישב בה. הבריחה שלו הייתה חלקה מדי". הוא כבר ערך חיפוש מהיר על המקרה. במעמדו, הייתה לו גישה רחבה הרבה יותר מזו של דון. "תפסו אותו?"

"עוד לא. ולדעתי, לפי המיומנות שלו, גם לא יתפסו אותו בעתיד".

"אז זה מכוון". דון הניח את הכוס על השולחן הבהיר שמולו, מוחה באצבעו את טיפת הקפה שזינקה מתוכה.

"לא בטוח. אבל ללא ספק, הסיפור טעון בדיקה".

חטה השב"כ. ישראל.

"יש לנו מיקום שדרכו נתיב הכסף שלנו עבר", סיני הראל הביט בחברי קבוצתו. עיניו היו אדומות מחוסר שינה, אבל קולו נשאר חיוני כשזרק את העדכון: "איראן".

רק לפני שעתיים חזרה הקבוצה מפעולה משותפת של מעצר מחבלים בשטחי הרש"פ, ועוד נכון להם לילה פעיל במיוחד. אך בינתיים, היו להם עוד מספר עניינים לסדר.

"וואו", לוטם נשען אחורה בכיסאו. "אבל מה הקשר אלינו? זה לא קשור למוסד?" הוא מתח את ידיו, אצבעותיו שלובות אלו באלו.

"לוטם!" סיני נזף בו קלות, מסביר את המובן מאליו. "כמו שאתה יודע, המחלקה שלנו עובדת כרגע במקביל לצוות של המוסד. הם חייבים את המידע שיש לנו".

רותם, חברו מימי הצבא, יצר איתו קשר וביקש את עזרתם בפיענוח נתיב הכסף שהתגלה. הוא עבר ממדינה למדינה, אך בין כל שתי מדינות – עבר בישראל.

"אבל איראן היא שטח שלהם", לוטם ציין בהגיון. "הם לא ייתנו לנו לפעול שם".

סיני נאנח בקולניות מחויכת. "הם צוות מאוד קטן, ובן דרור לא מאשר להם להוסיף עוד בלתי מעורבים. הם צריכים את העזרה שלנו". סבר פניו הרצין, והקמטים שהחיוך יצר בזוויות עיניו נמתחו בחזרה. "אני צריך שמישהו ילך לשם. אנחנו מוכרחים למצוא את המיקום הבא".

"וכמו שאני מכיר אותך, המפקד, יש לך כבר מישוהו על הכוונת", יהונתן קרץ, קולו נשאר רציני. "אז יאללה, בלי הקדמות".

"רגע", סיני העביר את ידו על עיניו. "המיקום הזה, ספציפית, הוא בעל סיכון גבוה".

"כמו כל איראן", רועי איבד את סבלנותו. "יאללה, תגיע לנקודה. אני מת לעוף מפה". הוא החווה על בגדיו, צה"ליים טיפוסיים.

"סליחה, שכחנו שחזרת עכשיו מהשטח", סיני הפטיר, חוזר לנושא המקורי. "הממצאים שלנו מראים שהמיקום קרוב מאוד לאחד הבכירים במשטר".

"נו, אז מי יוצא?"

"רועי".

פיו של רועי נפתח, וסיני עצר אותו בתנועת יד. "יש לך עד הבוקר להיות בבית; אני יודע שזה חשוב לך אחרי החודשיים האלו. אבל מחר אתה פה. אתה צריך להספיק ללמוד על שטח הפעולה, להתכונן. בקרוב מאוד תצא למשימה". "אוקיי, זה הולך להיות מעניין", רועי אישר בניד ראש, יוצא מהחדר בפסיעות זריזות.

ירושלים. ישראל.

"ינאי?"

הקול היה מבועת, וינאי התיישב במהירות במיטתו, מבטו נתקל בנדב החיוור. "מה קרה?"

"אי... איתמר".

"נו, מה קרה לו?" ינאי הכיר את אחיו של נדב, הקטן ממנו בחמש שנים, אבל איך הוא קשור בשעה מאוחרת שכזו?

"הוא..." נדב התנשף, ואז פלט: "נחטף". הוא בקושי הצליח להוציא את המילה מפיו, לא רוצה להאמין למילים של עצמו. הן נשמעו הזויות מדי.

"מה?! ינאי נעמד באחת. "נחטף"? גלגלי מוחו נעו במהירות, דורשים פרטים נוספים.

נדב רק הנהן לאישור, קורס על הרצפה.

כעת גם שרידי העייפות האחרונים של ינאי התפוגגו, והוא התכופף לעבר חברו ההלום, מנער את כתפו בעדינות. "מתי זה היה? מי הודיע לך בכלל?" הוא

שיער שלנדב לא היו פרטים רבים על מה שקרה, וגם לא יכולת לענות כרגע, אך שאל בכל זאת.

"לא יודע מתי זה קרה", נדב דווקא ענה לעניין, להפתעתו של ינאי. "ואבא שלי הודיע לי את זה. לפני כמה דקות". ההלם והתדהמה צמצמו את השעה שעברה מאז הודעתו של אביו – לדקות בודדות.

"אוקיי", ינאי נעמד, עוזר לנדב להתייזב על רגליו. "אתה צריך שאקח אותך לבית שלך?" הוא ניסה לתפוס את מבטו של חברו.

נדב הניד בראשו לשלילה. "דיברתי עם הרב חדר, סיפרתי לו על מה שקרה, והוא אמר לי לקרוא לך, אליו", הוא תלה בינאי מבט מבקש.

ינאי קלט את המבט במבוכת מה. "עכשיו?" הוא היסס. שעונו הורה על השעה שלוש לפנות בוקר.

"כן, הוא כבר במשרד".

"אז בסדר", ינאי הושיב את נדב על מיטתו. "חכה לי כאן". רגע לפני שיצא מהחדר, עיניו קלטו את הבגדים שנותרו עליו כשהלך לישון, לפני כשעה, וחסכו לו כעת את דקות ההתארגנות. "תתחיל להתכונן ליציאה", הוא שלח מבט נוסף לנדב, יוצא מהחדר. כעבור מספר רגעים, הוא נקש על דלתו של ראש הישיבה. "שמעת מה קרה לאח של נדב?" הרב שאל אותו ברגע שהתיישב. מצחו היה מקומט ועיניו טרודות.

"כן", ינאי הנהן. "הוא סיפר לי ממש מקודם. זה... נכון?"

"לצערי, כבר לפני כמה ימים. ביררתי את הפרטים", הרב נאנה, מבחין בשאלה שעל פניו של ינאי. "אני לא חושב שאתה יכול לעזור לאח של נדב, אבל אולי תנסה לדבר עם האיש ההוא שהיה כאן פעם. אולי הוא יוכל לעזור".

"איתי ייב", ינאי המהם, מוחו מתמלא באחת בכל הפרטים שעלו בו למשמע שמו של איתי.

"כן, איתי. אולי הוא יוכל לעשות משהו".